မာတိကာ

ဘဝကြမ်းဖြင့် အနုပညာကို ထုဆစ်သူ ၈
ဝေးအိမ်မှာ ရှိခဲ့တဲ့အချိန်များ ၉
ကျေးဇူးမှတ်တမ်း ၁၁
ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း ၁၂

၁။ ကဗျာ ၁၃
၂။ ကဗျာဆား ၁၄
၃။ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ် ၁၅
၄။ ကိုလံဘတ်ကိုရှာဖွေခြင်း ၁၆
၅။ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်နေရင်နိုးဖြစ်အောင်နှိုးလိုက် ၁၇
၆။ ကျွန်တော်၊ အနုပညာနှင့် အလင်းပြိုင်ကိစ္စများ ၁၈
၇။ ၁၇ ရာစုဆီက ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း ၁၉
၈။ ၉၉ မေလ ၂၇ ရက် ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၄း၁၅ နာရီ ၂၀
၉။ သမီးအတွက် မော်ကွန်းအိမ် ၂၂
၁၀။ ဘောလုံးသမား ၂၄
၁၁။ ဖြတ်သန်းခြင်းပင်လယ် ၂၆
၁၂။ နှစ်ဦးပေါက်မေတ္တာဖွဲ့ကျမ်းစာ ၂၈
၁၃။ လိပ်ပြာစစ်တမ်း ၂၉
၁၄။ ကျမ်းဖွဲ့သစ္စာ ၃၀
၁၅။ အဖြူရောင်တံတား ၃၁
၁၆။ အတုများ ၃၂
၁၇။ ကောင်းကင်ဇာတ်ခုံ ၃၃
၁၈။ ပိုးစုန်းကြူး ၃၄
၁၉။ ပုံတူ ၃၅
၂၀။ ဘောလုံးသမား (၂) ၃၆
၂၁။ ကြိုးဝိုင်း ၃၇
၂၂။ အရောင်ဖျော့ဖျော့ကောင်းကင် ၃၈
၂၃။ မိသားစု ၃၉
၂၄။ နေ့စား ၄၀
၂၅။ ဆောင်းသဘင် ၄၁
၂၆။ နှင်းမကွဲမီ ၅ စက္ကန့် ၄၂
၂၇။ ဝမ်းစာ ၄၃
၂၈။ လောင်းရိပ် ၄၄
၂၉။ အပူရောင်ကကြိုး ၄၅
၃၀။ ဇားကျော် ၄၆
၃၁။ ဒရိုင်ဘာ ၄၇
၃၂။ ဆောင်းသဘင် (၂) ၄၈
၃၃။ ရေချမ်းစင် ၄၉
၃၄။ ကုလားအုတ် ၅၀
၃၅။ သံတူကြောင်းကွဲမြဇာတ် ၅၁
၃၆။ တေးထဲကတေး ၅၂
၃၇။ ပုံတူမြစ် ၅၃
၃၈။ စိတ်သီချင်း ၅၄
၃၉။ စရိုက် ၅၅
၄၀။ အလှည့် ၅၆
၄၁။ သမိရယန္တရား ၅၇
၄၂။ ပဋိသန္ဓေ ၅၈
၄၃။ တနင်္ဂနွေဘုတာ ၅၉
၄၄။ ရွှန်လွှတ်သူ ၆၀
၄၅။ ငါးရေး ၆၁
၄၆။ မြို့ရဲ့သီချင်း ၆၂
၄၇။ ပန်းမြံ ၆၃
၄၈။ မြိတ် ၆၄
၄၉။ မြို့ရေလျှံတဲ့သတင်း ၆၅
၅၀။ နေနဲ့ည ၆၆
၅၁။ ဒိုင်ယာရီ ၆၇
၅၂။ ပျားအုံ ၆၈
၅၃။ ရသတေး ၆၉
၅၄။ ကာရာအိုကေဗိုင်းရပ် (စ) ၇၀
၅၅။ မြို့ကြီး ၇၁
၅၆။ ဆန့်ကျင်ဘက် ၇၂
၅၇။ မဆိုဖြစ်တဲ့သီချင်း ၇၃
၅၈။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာသီချင်း ၇၄
၅၉။ ဓာတ်ပုံ ၇၅
၆၀။ လွမ်းချင်း ၇၆
၆၁။ လောကဓံစီးချင်း ၇၇
၆၂။ မျက်ရည်ဝုံး ၇၈
၆၃။ ကျားကွက်များကို ရွှေ့ကစားခြင်း ၇၉
၆၄။ ဘောလုံးသမား (၃) ၈၀
၆၅။ ဂိုးစောင့် ၈၁
၆၆။ ပင်လယ်မှာစံပယ်မပွင့်ဘူး ၈၂
၆၇။ ပယောဂ ပူးကပ်ခြင်း ၈၄
၆၈။ ရင်ကွဲနာ ၈၅
၆၉။ ဖြေဆေး ၈၆
၇၀။ ငှက်များ ၈၈
၇၁။ သံသယပျိုးခင်း ၉၀
၇၂။ မေတ္တာတော်ဆာလောင်ခြင်း ၉၁
၇၃။ မသေရာမှုများ ၉၂
၇၄။ ဖုံကိုယ်ငါပြန်ဖတ်ကြည့်တဲ့နေ့ ၉၃
၇၅။ အိတ်ဆောင်ရေဒီယို ၉၄
၇၆။ အသက်ရှူနေထိုင်မှုများ ၉၅
၇၇။ အနုပညာနဲ့ ညစာစားခြင်း ၉၆
၇၈။ အနုပညာခံတပ် ၉၇
၈၀။ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ် (၂) ၉၈
၈၁။ ကိုလံဘတ်ကိုရှာဖွေခြင်း (၂) ၉၉
၈၂။ တခွေခြောက်တဲ့နေ့ ၁၀၀
၈၃။ လူနာရီ ၁၀၁
၈၄။ အာရုံနောက်တယ် ၁၀၂
၈၅။ အများသုံးတယ်လီဖုန်း ၁၀၃
၈၆။ ညလုံးပေါက်ကဗေး ၁၀၄
၈၇။ စိတ်လိုလက်ရအနံ့တော်များ ၁၀၆
၈၈။ ဒီညာဉ်မဲ့တဲ့နေ့ ၁၀၈
၈၉။ အတုများ (၂) ၁၀၉
၉၀။ အိပ်မက်ပြိုတဲ့နေ့ ၁၁၀
၉၁။ ကာလပေါ်ပြဇာတ် ၁၁၂
၉၂။ ဆံသဆရာနှင့်ဆွေးနွေးခြင်း ၁၁၃
၉၃။ မျက်မမြင်ကမ္ဘာ ၁၁၄
၉၄။ ထောင့်ကန်ဘော ၁၁၅
၉၅။ စိတ်သဆိုင် ၁၁၆
၉၆။ ကမ်းကပ်နေတဲ့အဓိပ္ပာယ်များ ၁၁၇
၉၇။ ကျိန်စာ ၁၁၈
၉၈။ ၂၀/၂၀ ၁၁၉
၉၉။ လူအဖြစ်နေထိုင်ခွင့်ကျမ်းစာ ၁၂၀
၁၀၀။ နောက်မကျသေးတဲ့ကမ္ဘာ ၁၂၁
၁၀၁။ ဧည့်စာရင်း ၁၂၂
၁၀၂။ သမိုင်း ၁၂၃
၁၀၃။ လက်ဆောင် ၁၂၄
၁၀၄။ ကဗျာကဗေး ၁၂၆

ဝေးအိမ်မှာ ရှိခဲ့တဲ့အချိန်များ

လူတစ်ယောက်မှာ ရှိခဲ့တဲ့အချိန်ဆိုတာ နှစ်မျိုးနှစ်စားပဲ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ အကောင်းကို ကြုံတွေ့ရတဲ့အချိန်နဲ့ အဆိုးကိုကြုံတွေ့ရတဲ့အချိန်တွေပါပဲ။ တချို့ အကောင်းကို များများကြုံတွေ့ရတတ်ပြီး တချို့ အဆိုးကို များများ ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ ဝေးအိမ်ဆိုတာ ဘဝမှာ အဆိုးကို များများကြုံတွေ့ခဲ့ရာက ကဗျာဆရာဖြစ်လာသူလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့အရေးအသားတွေမှာ မကျေနပ်တဲ့၊ အလိုမကျတဲ့ အသံတွေ ကဲနေတာ မြင်မိတယ်။ ကဗျာရေးတာ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝအမြင်တွေ၊ ခံစားချက်တွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်တာ သဘာဝကျတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ အရေးအသားက မော်ဒန် (Modern) ဘက်ယိမ်းပေမဲ့ သူ့အခြေပြုထားတာကတော့ သရုပ်မှန် (Realism) ပဲဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သရုပ်မှန်ကို အခြေပြုလွန်းလို့ အဖွဲ့အနွဲ့တွေအပေါ်မှာ ခံစားခွင့်မရနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ စ၊ လယ်၊ ဆုံး တိကျသေချာအောင် ရေးတတ်တဲ့အကျင့်ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ရင် ပိုလွတ်လပ်တိုးတက်တဲ့ "အသစ်" ဘက်ကိုရောက်နိုင်မယ်လို့ ယူဆမိတယ်။

ပြောရရင် ကဗျာမှာ ထောင့်စေ့လုံခြုံလွန်းရင် (အပိတ်) ဖြစ်နေတတ်ပြီး ကဗျာကို ခံစားသူအနေနဲ့ ကဗျာထဲကို ဝင်ခွင့်မရ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ စာသား/ဝါကျ "အပွင့်" ရေးတတ်သူတွေကတော့ ဒါကို မကြိုက်ကြပါဘူး။

နောက်ထပ် ဝေးအိမ်မှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ အစွန်းတစ်ဖက်က အရေးအသားကို အားအထုတ်လွန်တတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သရုပ်မှန်ကို အခြေပြုလွန်းတဲ့ အစွန်းနဲ့စာရင်တော့ ဒီဘက်မှာ တိုးတက်မှု၊ အသစ်ဖြစ်မှုတွေ တွေ့ရတတ်တယ်။ ဒီလိုသစ်လာတဲ့ သူ့ရဲ့ ကဗျာတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ တိုးတက်မှုဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ခုခု၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိုက်လို့၊ အားကျလို့ လုပ်လိုက်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဥပမာ သူသုံးစွဲနေကျ စကားလုံးတွေ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အရေးအသားထဲက စကားလုံးတွေနဲ့ တည်ဆောက်မိတာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မိမိကိုယ်ထက် အခြား၊ အခြားအရာ၊ အခြားသူ၊ အခြားဘက်ကို ပိုကြည့်မိတဲ့အချိန်မှာ ဒီလိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရတယ်လို့ မြင်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနည်းအကျဉ်းပါပဲ ပြီးတော့ လူသားဆန်မှုရှိတယ်။ လူသားဆန်မှုဆိုတာ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ဒီနေရာမှာတော့ လူလူချင်းအသိအမှန်ပြုမှု၊ တန်ဖိုးထားတတ်မှုကို ဆိုလိုတာဖြစ်တယ်။

သူရဲ့ ကဗျာအများစုကတော့ အမြင်နဲ့ ခံစားချက်ကို နိမိတ်ပုံများများ/ အရေးအသားများများသုံးပြီး ဖော်ထုတ်ထားတာတွေ ဖြစ်တယ်။ အမြင်ကဲတယ်လို့တောင် ဆိုနိုင်တယ်။ ဒါဟာ အတွေ့အကြုံများသူတွေမှာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လူသားဆန်မှုရှိတယ်။ လူသားဆန်မှုဆိုတာ အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ဒီနေရာမှာတော့ လူလူချင်း အသိအမှတ်ပြုမှု/ တန်ဖိုးထားတတ်မှုကို ဆိုလိုတာဖြစ်တယ်။

ဝေးအိမ်ရဲ့ ကြီးပြင်းရာဒေသက ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ပြည့်နက်နေတဲ့ ပင်လယ်ကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာပါပဲ။ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယကနေ မိသားစုနဲ့ အုံကျင်းဖွဲ့လာတဲ့အထိ ပင်လယ်လှိုင်းတွေကို လှေနဲ့ အံတုခဲ့တယ်။ တောကြီး မျက်မည်းကို ပုဆိန်၊ လွှ၊ ဓားလက်နက်တွေနဲ့ အန်တုခဲ့တယ်။ လူတွေအိပ်စက်တဲ့ ညဥ့်လယ်ကောင်မှာ ဒီရေရောက်ရွှံ့နက်မြင့်ကြီးတွေကို ဦးခေါင်းမှာမီးတပ်၊ လက်ဆွဲ ပုံးတစ်လုံးနဲ့ အန်တုခဲ့တယ်။ အဲဒီလို အနေအထားတွေကနေ ရရှိလာတဲ့ ရောဂါဝေဒနာမျိုးစုံကိုလည်း ဆေးမြီးတိုတွေနဲ့ အန်တုခဲ့တယ်။ (သူ့ကိုယ်ထဲမှာ တွန့်ပြည်နေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင် ရှိမကလက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ သွေးဟာ ပင်လယ်တမ်းစပ်က လှိုင်းလုံးတွေလို တက်လိုက်/ကျလိုက်နဲ့)။ ပင်လယ်ဓားပြဆန်ဆန် တိုက်ခိုက်လာတဲ့သူတွေကိုလည်း သူ့ရဲ့ ကြံ့ခိုင်ကြီးမားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်မှုနဲ့ အန်တုခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူနဲ့ အမြင်မတူညီတဲ့၊ သူနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဓိအားတွေကို စကားလုံးတွေ၊ ဝါကျတွေ၊ အရေးအသားတွေနဲ့ အန်တုမိရာက ကဗျာဆရာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ဝေးအိမ်မှာရှိခဲ့တဲ့အချိန် ဆိုတာ ဒီလိုအချိန်တွေကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို အချိန်တွေကို မိသားစုအတွက် လူသားဆန်ဆန်၊ အနုပညာအတွက် ကဗျာဆရာဆန်ဆန် ရင်ဆိုင်ရပ်တည်သူအဖြစ် ရှိခဲ့ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြမ်းတမ်းရက်စက်တဲ့ သဘာဝတရားကြီးနဲ့ အောက်ခြေနက်ရှိုင်းလှတဲ့ သူ့ရဲ့ ခံစားမှုအပေါ် တုံ့ပြန်ပုံကို ကျွန်တော်အားရခဲ့တယ်။ ဒါဟာ လူအမည် သန်းထွန်း (ကဗျာဆရာအမည်ဝေးအိမ်) လို့ခေါ်တဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် တောက်လျှောက် ထိတွေ့ခဲ့ရမှုအပေါ် ၁၅ နှစ်စာ အမြင်ပါပဲ။

သူ့အသက် ၂၀၁၀ မှာ ၄၀ ကျော်သွားပြီ။ ကျွန်တော်က အသက်ရော ကဗျာရော နည်းနည်းစောတယ်။

သူ့ကဗျာတွေကို ကျွန်တော်ကြိုက်ခဲ့တယ်/မကြိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အမျိုးမျိုးဖြစ်ခဲ့တယ်။ အမျိုးမျိုးလည်း ဆက်ဖြစ်နေဦးမှာပဲ။ သေတော့မလောက်ကြားက ရေးခဲ့ရတဲ့ သူ့ကဗျာများဟာ ပြင်းထန်မာကျောနေတတ်ပါတယ်။ ဒါကို ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါ။ သူ ကဗျာရေးခဲ့တယ်ဆိုတာလေးတစ်ခုနဲ့တင် ကျွန်တော့်အတွက် ပြည့်စုံသွားလို့ပါပဲ။ စာတွေ့ကို သိပ်အားမကိုးဘဲ အတွေ့အကြုံကနေ ကဗျာဆရာဖြစ်လာသူတွေကို လေးစားမိပါတယ်။ ဝေးအိမ်မှာရှိခဲ့တဲ့ အချိန်တွေအကြောင်းကို သူကိုယ်တိုင် ဒီစာအုပ်မှာ ဆက်လက်ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ "ကမ်းကပ်နေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်"များပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခုလို ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ကဗျာစာအုပ်မှာ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် အနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ရေးသားခွင့်ရတယ်ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော့်မှာ ရှိခဲ့တဲ့ အမှတ်ရဖွယ် အတူတူနစ်တွေအတွက် ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အချိန်တစ်ခုပဲလေ။

ဗိုင်
၂၁-၄-၂၀၁၀ AD
Wed, 11:20 PM
မြိတ်ပီတာစတာတ်မြို့။